

Ezophusz és Phaedrusz, meg a medve

Egy állati vékony, nyeszlett medve jött az uton.
Csontjai csörgése már messziről hallatszott.
Én, Phaedrusz kérdém, mert a barátom Ezophusz
Telt hassal szunnyadozott az árnyas bokrok alatt.
Mi légyen a szakmád karcsú, szexis medve?
Mihez érzel magadban jó nagy kedvet?
Mire alkalmaznak ilyen szép testet?
A válasz lassan jött, az amikusz hallgatott bambán,
Nem tudott írni, se olvasni, se folyékonyan brummogni.

Végül kibökte, hogy rumbatök volt egy bigbendben.
Máshoz sajnós, nem ért, lehetősége kevés.
Esetleg csengőnek mehetne el télapó mellé.
De jaj, de jaj! – brummog amikusz medvekuszi –
Ott jó fizetést kapnék Nagy Uram,
Úgy, hogy egész nap tömném a hasam.
Mézes sütemények, málnás csokoládék,
Lehet, hogy a húst is megkedvelném.
Reggelre májas, ebédre meg jó rostélyos.
S mire eljön az újabb tél, az új mikulásnap
Elhíznék mint egy nyálás cirkuszi medve.
Elmenne tőlem a Főmikulásnak a kedve.
Nem lenne csontom, amely még megcsörrenne.
Egy zsíros, hájas tönkrejutott medve!